

Sygn. akt V W 2561/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 19 października 2015 r., 23 listopada 2015 r. sprawy **B. M.** s. C. i B. ur. (...) w N.

obwinionego o to że:

w dniu 05 maja 2014r., o godz. 15:00 na Al. (...) w W. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 33 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości M. (...),

tj. za wykroczenie z art. 92a Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. obwinionego B. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. zasądza od obwinionego kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych.

Sygn. akt V W 2561/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 maja 2014 r. B. M. poruszał się samochodem marki S. o nr rej. (...) Aleją (...) w W.. O godzinie 15:00, będąc przy Al. (...), B. M. poruszał się w/w samochodem z prędkością 83 km/h; prędkość administracyjnie dozwolona w tym miejscu wynosiła 50 km/h. Prędkość pojazdu zmierzono urządzeniem do pomiaru prędkości M. (...), posiadającym ważne świadectwo legalizacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

częściowe wyjaśnienia obwinionego (k. 44),

notatkę urzędową (k. 1-3, 22, 23),

wydruk ze zdjęciem (k. 4),

świadectwo legalizacji (k. 5),

wezwanie (k. 6, 8, 16, 17),

odpowiedź (k. 10, 14),

zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 18),

informację o wykroczeniach drogowych (k. 39 - 40),

informację z K. (k. 50).

Obwiniony **B. M.** oznajmił, że nie pamięta zdarzenia i nie złożył oświadczenia co do tego, czy przyznaje się bądź nie do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał nadto, że przyjeżdża do W. różnymi samochodami, między innymi marki S. i R.. Podał przy tym, że nie jest jedynym użytkownikiem samochodu, który jest czasami udostępniany innym osobom. Po okazaniu mu zdjęcia z k. 4 akt obwiniony wyjaśnił, to on mógł być kierowcą, ale dodał, że stuprocentowej odpowiedzi nie udzieli.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego w części zasługiwały na uwzględnienie. Podzielić należy te fragmenty jego wyjaśnień, w których potwierdził on, że używany przez niego samochód marki S. został uwidoczniony na zdjęciu obrazującym przekroczenie dozwolonej prędkości oraz że to on mógł być kierowcą przedmiotowego pojazdu w czasie, którego dotyczy niniejsza sprawa. Wyjaśnienia w tym zakresie były spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Jednocześnie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której powątpiewał on odnośnie tego, kto kierował w/w pojazdem. Wyjaśnienia te stoją w jaskrawej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, tj. w szczególności z w/w zdjęciem z k. 4 akt oraz zdjęciem twarzy obwinionego z k. 14 akt. Porównanie obu zdjęć, jak również możliwość naoczego ujżenia oblicza obwinionego w toku rozprawy głównej, nie pozostawiała żadnych wątpliwości co do tego, że kierowcą pojazdu w czasie istotnym dla sprawy był obwiniony. Z całokształtu materiału dowodowego jasno wynika, że to obwiniony w dniu 5 maja 2014 r. prowadził przedmiotowy pojazd; w ocenie Sądu w sprawie nie było żadnych wątpliwości co do tożsamości kierowcy – pozytywną weryfikację twarzy sprawcy potwierdzają również wyjaśnienia obwinionego w tej części, w której potwierdził on, że jest on użytkownikiem pojazdu. Nie było jednocześnie żadnych wątpliwości co do przekroczenia o 33 km/h prędkości administracyjnie dozwolonej – ten element stanu faktycznego został zarejestrowany przez odpowiednie profesjonalne urządzenie, posiadające ważne świadectwo legalizacji wystawione przez Okręgowy Urząd Miar w W.. Wyjaśnieniom obwinionego z postępowania sądowego w tej części, gdzie obwiniony próbował zasnąć wątpliwości co do swego sprawstwa, Sąd nie dał wiary, traktując je jako chęć uniknięcia odpowiedzialności.

Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. W sprawie niniejszej ograniczenie prędkości było określone art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2 (w tym ostatnim przypadku prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h).

W ocenie Sądu powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianego obwinionemu zarzutu a jego wina jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości. Okoliczności wskazane we wniosku o ukaranie potwierdziły się przede wszystkim w zdjęciu z k. 4 akt, obrazującym miejsce, czas i podstawowe okoliczności wykroczenia; z całokształtu materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że obwiniony nie zastosował się do obowiązku jazdy z prędkością administracyjnie dozwoloną i przekroczył ją o 33 km/h. Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinionego, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, iż działał on w zamiarze bezpośrednim. Jako osoba dorosła, sprawna umysłowo, obwiniony z pewnością miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chciał

go popełnić. Swoim zachowaniem, nie stosując się do podstawowych reguł dotyczących ruchu pojazdów, znanych wszystkim kierującym, obwiniony wyczerpał wszystkie dyspozycje art. 92a kw.

Utrwalone orzecznictwo sądowe nie pozostawia żadnych wątpliwości co do istnienia po stronie Straży Miejskiej gravamen w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu wystarczającym będzie przypomnienie obowiązujących przepisów prawa, tj. w szczególności art. 129b ust. 1 w/w ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być wykonywana przez strażników gminnych (miejskich); ponadto w myśl ust. 2 pkt 1b powołanego przepisu, strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego; nadto w myśl ust. 3 pkt 3 powołanego artykułu, w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do używania urządzeń rejestrujących. Powyższe regulacje korelują z art. 17 § 3 k.p.s.w., zgodnie z którym m.in. strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie, co miało miejsce właśnie w sprawie niniejszej.

W świetle dokonanej analizy Sąd doszedł do przekonania, iż czyn przypisany obwinionemu cechuje społeczna szkodliwość (art. 1 § 1 kw). Zdecydował o tym przede wszystkim rodzaj naruszonego przez obwinionego dobra, tj. bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach. Nadmierna prędkość, obok jazdy w stanie nietrzeźwości i po użyciu alkoholu, jest najczęstszą przyczyną wypadków drogowych w Polsce. Z tego powodu rygorystyczne respektowanie zasad ruchu drogowego jest niezbędne, przez co żaden z uczestników ruchu drogowego nie może prowadzić pojazdów według własnego uznania, kierując się jedynie własną wygodą czy swoistym, autorskim pojmowaniem przepisów prawa.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 33 § 1 i 2 kw i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu będzie kara grzywny w wysokości 300 zł. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za wykroczenie z art. 92a kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, kara 300 zł grzywny nie jest karą zbyt surową.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia podobne (k. 39 - 40).

W ocenie Sądu tak orzeczona kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do obwinionego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O opłatach i kosztach postępowania w stosunku do obwinionego Sąd orzekł w myśl art. 118 § 1 kpw, zgodnie z którym, w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania a nadto w myśl art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, na mocy którego od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. W sprawach o wykroczenia wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany (art. 118 § 3 kpw) a ich wysokość została ustalona rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U nr 118, poz. 1269) - w postępowaniu zwyczajnym wynoszą one 100 zł. Opłatę ustalono zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 z 1983 r., poz. 223 z późn. zm.), która co do zasady wynosi 10 % od kwoty wymierzonej grzywny, nie mniej jednak niż 30 zł.